9 Απριλίου 2015

Ποια ώρα γεμίζουν οι εκκλησίες με αγγέλους (

Στην

θεία Λειτουργία και όταν κοινωνούσε είχε εμπειρίες και κάποιες από αυτές τις εκμυστηρεύτηκε ως έξης: «Όλα αυτά που προσφέρουμε στην Προσκομιδή, κρασιά, κεριά και τα ονόματα, τα παίρνουν Άγγελοι και τα πηγαίνουν απάνω. Μια φορά είχα πάει στην αγία Αικατερίνη.

Είχαν μνήμη (εορτή αγίου) εκεί και έδωκα το χαρτάκι μου με τα ονόματα. Το πρωΐ υστέρα πού είχε τελειώσει η Λειτουργία, είδα κατά γης το χαρτάκι στο Ιερό μπροστά. Στενοχωρήθηκα και είπα: «Αχ, Θεέ μου, αγία Αικατερίνη, ήρθα εδώ και δεν διαβάστηκαν τα ονόματά μου».

Τη νύχτα στον ύπνο μου ήρθε μία νέα ωραία (αγία Αικατερίνη) και μου είπε: «Φοβήθηκες, παιδί μου, μήπως δεν διαβάστηκαν τα ονόματα; Τα διάβασα εγώ, ας μην τα διάβασε ο παπάς».
Στα χέρια της κρατούσε ένα χαρτί. Μου το έδειξε. Είδα ότι ήταν το χαρτί πού είχα γράψει τα ονόματα και το είχα δώσει στον παπά για να τα μνημονεύσει στην

Προσκομιδή.

«Όταν ξεκινά το πρωί η Λειτουργία μας, εκεί όλα είναι πολύ ωραία.

Όταν όμως έρχεται η ώρα της μεταδόσεως τότε είναι όλη η Εκκλησία γεμάτη από τα αγγελικά πνεύματα. Τώρα τα βλέπω έτσι σαν αστραπή. Περνάνε Άγγελοι με τα φτερά τους, όμορφα τα πρόσωπα τους, όπως είμαστε οι άνθρωποι. Αυτοί είναι ψηλά, και μείς χαμηλά. Φωνάζει ο παπάς από δω, ο ψάλτης από κει, βγαίνουν όλοι εκεί και κουλουριάζουν (κυκλώνουν) τον παπά γύρω-γύρω.

Μετά βγαίνει η μετάδοση, βλέπεις στην Ωραία Πύλη ακέραιος ο Χριστός, βλέπεις που λέει ο παπάς «Μετά φόβου...». Αυτός λέει: «Εδώ εγώ είμαι» και δείχνει το Άγιο Ποτήριο, ότι δηλαδή είναι μέσα. Παίρνομε τότε πραγματικά κρέας από το Σώμα του Κυρίου. Μέσα στο Άγιο Ποτήριο είναι αλήθεια Αυτός. Γίνεται όλος τόσο δα παιδάκι μικρό – μικρό με κεφαλάκι, χεράκια, ποδαράκια, ακέραιος Χριστός, άνθρωπος δηλαδή, και το δίνει σ’ εμένα, το δίνει σ’ εσένα και στον άλλον, με το κουταλάκι (Αγία λαβίδα). Το κουταλάκι μέσα έχει ένα ανθρωπάκι».

Πώς να το πάρεις αυτό το πράγμα; Και το παίρναμε κάτι αμαρτωλοί, κακομαγαρισμένοι, καταπονηρεμένοι, κακός κόσμος, φονιάδες, σκοτώνουν τον άλλον και τον θάβουν.

Όταν πηγαίνεις να μεταλάβεις, θα πηγαίνεις με το κεφάλι σκυφτό και θα σκέφτεσαι Ποιον θα βρεις μπροστά σου. Ποιόν θα ιδείς τώρα εσύ. Μην κοιτάς τον έναν και τον άλλον και τι κάνει αυτός και εκείνος. Θα κοιτάζεις μόνο το Άγιο Ποτήριο. Ποιος είναι στο Άγιο Ποτήριο. Εκεί είναι ο ίδιος ο Χριστός που στο δείχνει, αυτού δεν είναι ο παπάς, αυτό το τόσο δα πραγματάκι το δίνει ο Χριστός.
Αυτός παρατηράει ποιος είναι ικανός να το πάρει. Όποιος δεν είναι άξιος σ’ αυτόν δεν το δίνει.

Νομίζεις πως παίρνουν όλοι μετάδοση εκείνη την ώρα; Δεν παίρνουν. Παίρνει εκείνος πού είναι ετοιμασμένος. Και κείνη την ώρα που πας να μεταλάβεις πρέπει να δεις τον Χριστό. Δεν είναι ανάγκη να τον δεις πραγματικά, αλλά βάλτον με τον νου σου. Μετά έρχεται το «Δι’ ευχών» και βλέπεις φεύγουν όλοι πριν το «Δι’ ευχών» από την Εκκλησία. Κάτσε λίγο να πάρεις την ευχή.

Μετά δεν κάνει να γυρίσεις (επισκεφτείς) σπίτι ξένο, γιατί θα χάσεις την ευχή. Δεν είναι καλά να βγεις έξω, να πας, ξέρω ‘γώ, στην αγορά. Και αν είναι μεγάλη ανάγκη πες σε κάποιον πού πάει στην αγορά να σου ψωνίσει. Και αν βγεις, σκύψε το κεφαλάκι σου, κάνε την δουλειά σου και γύρισε στο σπίτι.
«Για να κοινωνήσουμε πρέπει να προετοιμαστούμε καμιά βδομάδα από νηστεία και από άλλα πράγματα».

Η γιαγιά Λαμπρινή είχε παρρησία στην προσευχή της. Οι άνθρωποι στις δυσκολίες τους, της ζητούσαν να προσεύχεται και μετά έβλεπαν τα αποτελέσματα. Κάποιος εξάδελφός της ήταν ετοιμοθάνατος και δεν παράδινε το πνεύμα του (πέθαινε). Βασανιζόταν γιατί ενώ φαινόταν ότι πέθαινε, μετά πάλι επανερχόταν. Πήγε η γυναίκα του και παρεκάλεσε την γιαγιά να πάει στον ασθενή να κάνη προσευχή. Δίσταζε γιατί θεωρούσε ότι θα τον πεθάνει αυτή. Πήγε τελικά, συζήτησε μαζί του, ήταν καλός αλλά έπινε. Του είπε να εξομολογηθεί και μετά ενώ προσευχόταν η γιαγιά, παρέδωσε την ψυχή του ήσυχα.

Το εγγονάκι της, πέντε χρόνων, ήταν άρρωστο. Δυο φορές το είχαν πάει στην Ρωσσία και ετοιμάζονταν να πάνε και τρίτη φορά να το ξαναχειρουργήσουν. Η γιαγιά Λαμπρινή δεν ήθελε να πάνε γιατί ήξερε ότι και να ζήσει, δεν θα γινόταν καλά. Το τελευταίο βράδυ πήγε στο κελλί της και ξέσπασε σε προσευχή με δάκρυα παρακαλώντας τον Θεό: «Να το πάρεις στον θρόνο Σου στους Ουρανούς αντί για την Ρωσσία. Αυτό είναι άγγελος. Και εκεί να με αξιώσεις και μένα, Θεέ μου, να σηκωθεί το εγγονάκι μου από τον θρόνο να με πάρει και μένα».

Άκουσε το «ναι» στην προσευχή της και μετά ευχαριστούσε τον Χριστό. Μέχρι τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα τελείωσε το παιδί. Έκλαιγε από χαρά και πήρε το αλεύρι να ζυμώσει πρόσφορο.
Η γιαγιά Λαμπρινή κατά την διάρκεια της ζωής της δεν ξέχασε τον μοναχικό της πόθο. Έτσι μετά την κοίμηση του συζύγου της παίρνει την απόφαση να πραγματοποιήσει το όνειρό της.

Σε ηλικία 70 ετών περίπου πηγαίνει σε μοναστήρι της περιοχής, όπου σύμφωνα με τον κανόνα που της έβαλε ο γέροντας, θα έμενε 50 μέρες για το Πάσχα, 40 για τα Χριστούγεννα και 15 για τον Δεκαπενταύγουστο. Η ίδια μετά ζήτησε να μείνει μόνιμα στο μοναστήρι, αλλά εν τω μεταξύ ο γέροντας κοιμήθηκε και οι μοναχές εξέφρασαν αντίρρηση για την παραμονή της. Πάλι η γιαγιά Λαμπρινή με υπακοή – υπομονή δέχθηκε αυτή τους την απόφαση και ειρηνικά επέστρεψε στο σπίτι της, όπου συνέχισε τους αγώνες της και προετοιμαζόταν πλέον για την κοίμηση της.

Γερόντισσα Λαμπρινή

Πηγές:agapienxristou.blogspot.ca- dakriametanoias.blogspot.ca